

det Indtryk af mig, at jeg altid agter dem, der har Mod til at leve efter deres egen Lære.“

„Ja, som Deres Elev gør jeg Dem ellers ikke Ære, Frøken Ragnhild!“

„Dermed kan jeg ikke smigre mig, nej! — De gaar vel nu hen til Deres Forlovede?“ spurgte hun hurtigt.

„Ja.“

„Saa hils hende fra mig og bring hende min oprigtigste Lykønskning.“

XI.

Heller ikke Hansine havde lukket et Øje den hele Nat. I halvt forvildet Tilstand var hun om Aftenen naaet til sit Hjem, hvor hendes Forældre lykkeligvis allerede var gaaet til Ro, saa hun kunde snige sig ind i sit Kammer og klæde sig af, uden at nogen saa' hende. Her havde hun derpaa ligget Time efter Time sammenkrøben i sin Seng, med en Flig af Lagnet presset for Munden, for at ingen skulde høre hendes fortvivlede Graad.

Skønt den Tanke, at en ung Præst eller Folketaler en Gang — ligesom Prinsen i Æven-